In situ

IN SITU vindt zijn oorsprong in de actualiteit: de lockdown. Ook Kanal–Centre Pompidou ziet zich verplicht zijn deuren te sluiten en de programmering uit te stellen. De vraag is dus hoe we onze kunstwerken kunnen blijven tonen en het werk van de kunstenaars zichtbaar kunnen maken voor het grote publiek.

De verspreiding van het coronavirus komt in de eerste plaats neer op een sociale crisis, waarin ongelijkheden en politiek beleid dat aan herziening toe is des te sterker naar voor komen. De situatie herinnert ons eraan hoe noodzakelijk contacten, aanrakingen en nabijheid tussen elkaar, onze lichamen en de omgeving wel zijn.

Mijn voorstel is om zes etalages van het gelijkvloers van de showroom zo in te richten alsof het interieur van het museum bijeen werd geschraapt en de werken naar de vensters werden geduwd. Daarna worden ze tegen de ruiten geplakt, goed in het zicht van de voorbijgangers. Het zijn in de eerste plaats de afmetingen en de ligging van het gebouw die concepten als afstand en schaal in vraag stellen, omdat de tentoonstelling zowel van veraf, vanuit de auto, als van dichtbij, voor voetgangers, te zien zal zijn.

In mijn projecten als curator/kunstenaar hecht ik veel belang aan het creëren van verschuivingen tussen praktijken, de fricties tussen de verschillende domeinen in de kunstwereld en de actoren die hier actief zijn[1].

Voor de scenografie heb ik besloten om samen te werken met Gabriel Tapia, in zijn hoedanigheid van tattoo artist. De eerste fase van de tentoonstelling bestaat erin om witte vinyl op alle ruiten te plakken, zodat ze aan de muren van de white cube doen denken. Het materiaal wordt aangebracht op de gevel van het kunstencentrum en krijgt de functie van een huid, een doordringbare schulp, een levende laag. Het is immers mijn bedoeling om Kanal op extreme schaal te tatoeëren: de zwarte lijntekening wordt hiervoor 100 keer uitvergroot. De tekening stelt imaginaire vegetatie voor, iets tussen koraal en boom, een plant die voortdurend muteert, helemaal volgens de tijdsgeest. We wisselen drager en object om en zo wordt iets dat zich normaal in het lichaam verschuilt, van ver zichtbaar.

In deze scenografie, wil ik de rest van de tentoonstelling opbouwen op een schaal die zowel de nabijheid van de toeschouwer als de verhouding tussen binnen en buiten in aanmerking neemt. De kunstwerken verschijnen in vensters die in het vinyl worden uitgesneden, zodat deze de functie krijgt van een enorm passe-partout (Marie-Louise).

Ik heb voor deze programmering drie kunstenaars samengebracht die elk in hun eigen taal onze verhouding tot ons lichaam, omgeving en gevaar uitdrukken, drie thema's die buitengewoon actueel zijn.

De verhouding tot ons lichaam wordt behandeld door Claude Cattelain in werken doordrenkt van tijd, die hij samenstelt uit 'arme' recuperatiematerialen. In de werken hier getoond is het onmogelijk om uitvoering van resultaat te onderscheiden. Ik zie er ook uithoudingsvermogen in, een zekere aftakeling en een getuigenis van een

---

(1) Volgens mij weerklinkt deze bezorgdheid extra sterk in de huidige context en wordt ze gedeeld door andere beroepsgroepen zonder erkend statuut.

intiatie.

Hicham Berrada kruipt in de huid van een onderzoeker, een chemicus. Hij experimenteert met stoffen, gassen, kleurstoffen en diverse metalen die hij in producten laat oplossen. Zo filmt hij landschappen in evolutie die ons heen en weer slingeren tussen het oneindige heelal en de onmetelijk kleine bacteriën.

Hervé Charles balanceert dan weer tussen fotografie en ecologische bekommernissen. Hij dompelt ons onder in diverse landschappen, met zijn veldfotografie waarvoor hij gebieden verkent die gevaarlijk zijn of de sporen dragen van een vroegere natuurramp (vulkanen, branden, watervallen) waarbij hij de precisie van een documentaire en mystieke elementen samenbrengt. De kadrering, vaak zonder hemel of horizon, slaagt er toch in om onze blik te leiden en ons op reis te sturen door de afbeelding met zijn duizenden details.

Lola Meotti.